

FORSIKRINGSMÆGLERFORENINGEN I DANMARK
TILSLUTTET BUREAU INTERNATIONAL DES PRODUCTEURS D'ASSURANCES ET DE RÉASSURANCES (BIPAR)

Folketingets Erhvervsudvalg
Folketinget
Christiansborg
1240 København K.

Erhvervsudvalget (2. samling)
ERU alm. del - Bilag 249
Offentligt

31. august 2005

J. nr. 7011-107
Sekr. Anna Margrethe Hald Odding

Vedr.: Forslag til lov om ændring af lov om forsikringsformidling.

Til brug for Erhvervsudvalgets behandling af ovennævnte lovforslag, som Økonomi- og Erhvervsministeren forventes at fremsætte den 5. oktober 2005, fremsendes hermed genpart af det hørings svar, Forsikringsmæglerforeningen i Danmark i dag har afgivet til Finanstilsynet.

Idet vi går ud fra, at foreningens hørings svar udsendes til Erhvervsudvalgets medlemmer, skal vi anmode om at få foretræde for Erhvervsudvalget med henblik på mundtligt at udbygge vore bemærkninger overfor udvalget.

Vi har forstået, at Erhvervsudvalgets første møde er planlagt til 6. oktober d.å., og da lovforslaget som nævnt forventes fremsat allerede i Folketingets åbningsuge, skal vi anmode om hurtigst muligt at modtage orientering om, hvorvidt lovforslaget vil være på dagsordenen for udvalgets 1. møde, eller hvilken dato derefter, førstebehandling i Erhvervsudvalget vil finde sted.

Med venlig hilsen

FORSIKRINGSMÆGLERFORENINGEN I DANMARK

Flemming Kosakewitsch
direktør

SEKRETARIAT:

Vester Farimagsgade 6, 4. • 1606 København V
Tlf.: 33 18 16 69 • Fax: 33 32 90 18 • Bank: Forstædernes bank: 5491 2750135
E-mail: fmf@fmf.dk • Homepage: www.fmf.dk

Finanstilsynet
Gl. Kongevej 74 A
1850 Frederiksberg C.

KOPI

Att.: Kontorchef Annette Bjåland Andersen

31. august 2005
J. nr. 7011-107
Skr.: Anna Margrete Hald Odding

**Vedr.: Finanstilsynets j.nr. 1951-0011 – Lovforslag om ændring af Lov om
forsikringsformidling.**

Forsikringsmæglerforeningen i Danmark (FMF) har gennemgået det fremsendte forslag til lov om ændring af Lov om Forsikringsformidling og bemærker indledningsvis – og for god ordens skyld - at FMF vedstår sit tidligere nævnte udgangspunkt, hvorefter besvarelsen overordnet bygger på ønsket 1) om den højeste grad af *uvildighed* i mæglerens virke 2), om den størst mulige *gennemsigthed* på forsikringsmarkedet generelt samt 3) om den størst mulige *konkurrence* blandt alle aktører på dette marked.

De anviste metoder i det nu foreliggende lovforslag vil beklageligvis ikke fremme disse mål men vil, som FMF tidligere har peget på, medføre fordyrelse for mæglerbetjente kunder, konkurrenceforvridning samt umuliggøre brugen af de væsentlige udenlandske forsikringsmarkeder, hvilket kan blive direkte skadeligt for kunder, der ikke kan opnå den nødvendige dækning i danske forsikringsselskaber.

FMF har i det følgende opdelt bemærkningerne til lovforslaget på følgende hovedområder, omfattende 1) oplysningsforpligtelser 2) anvendelse af udenlandske forsikringsselskaber 3) provisionsforbudets indenlandske konsekvenser samt den i lovudkastet foreslåede 4) finansieringsordning vedrørende etableringsomkostninger i pensionsordninger.

Ad 1: Oplysningsforpligtelser.

A. Forholdet til kunden (virksomheden)

Lovudkastet fastlægger, at kunde og mægler indbyrdes skal aftale størrelsen af de beløb, som skal betales forsikringsmægleren for etablering og efterfølgende service i forbindelse

SEKRETARIAT:

med forsikringsforholdet. Kunden skal betale mægleren enten direkte eller via forsikringsselskabet efter nærmere aftale, og mægleren skal herefter en gang om året meddele kunden, hvad kunden har betalt til mægleren i det forløbne år. En sådan oplysningsforpligtelse vil betyde ekstra og unyttig administration både for mægleren og for kunden og dermed en yderligere omkostningsbelastning for begge parter.

FMF har forståelse for – og accepterer - at mægleren skal give kunden besked, hvis der sker ændringer i de forudsætninger, der er lagt til grund i samarbejdsaftalen for så vidt angår overslaget vedrørende det beløb, der skal betales mægleren i forsikringsforholdets samlede løbetid, men yderligere orientering til kunden om mæglerens vederlag er fuldstændig overflødig, idet det må anses for meningsløst, at mægleren skal meddele kunden, hvad kunden selv har betalt for mæglerens ydelser. Vederlaget fremgår i øvrigt også af den skriftlige samarbejdsaftale, der er indgået mellem kunde og mægler.

FMF skal derfor *henstille*, at orienteringsforpligtelsen i forhold til virksomheden ændres, således at den kun omfatter vederlag modtaget fra tredjemand, jfr. § 14, stk. 2, nr. 2) samt eventuelt ændrede forudsætninger for så vidt angår opgørelsen over vederlaget i den samlede periode.

FMF skal endvidere *henstille*, at de oplysningskrav, der indføres for mæglerne tilsvarende indføres for forsikringsselskaberne med henblik på at sikre ensartede betingelser og dermed rimelig konkurrence.

B. Forholdet til ejere af en pensionsordning.

Den årlige orientering til den enkelte policeejers om mæglerens vederlag, er som tidligere påpeget særdeles problematisk, fordi en sådan orientering kræver omfattende IT-udvikling, der ikke kan gennemføres indenfor fristerne i overgangsreglerne.

Problemet er affødt af de mange bevægelser, der i årets løb sker på de enkelte pensionskonti, og som mægleren ikke har registreret i den nuværende situation. Årsagerne er mange. Den enkelte medarbejders løn og depot kan ændres året igennem, der sker regulering for ferie, fravær, jobrotation, afkasttilskrivning, etc., hvilket giver adskillige bevægelser på pensionskontoen og derfor vil føre til meget besværlige beregninger. En vedtagelse af lovforslaget på dette punkt vil nødvendiggøre, at alle oplysninger af denne art løbende skal registreres af alle mæglere i et nyudviklet IT-system, hvilket vil være både tidkrævende og kostbart, hvortil kommer den rent administrative forvaltning, herunder udsendelse, porto, ekspedition etc. Orienteringen vil derfor være fordyrende for både kunder

og mæglere, og udbyttet vil være begrænset, fordi det ikke skaber bedre overblik for pensionsopsparerne, der ved deres indtræden i pensionsordningen er gjort bekendt med vederlagets størrelse.

Det bør tillige erindres, at de nævnte pensionsordninger indgås af virksomheden, som er mæglerens kunde, og som derfor bestemmer omfanget af den service, mægleren skal yde. De enkelte forsikrede har ingen indflydelse herpå og vil derfor ikke kunne bruge den pågældende information til noget.

Hvis det alligevel findes påkrævet, at den enkelte forsikrede modtager oplysning om mæglerens vederlag, bør det være pensionsselskabets opgave at specificere omkostningerne, herunder også sine egne, på den pensionsopgørelse, som hvert år udsendes til de forsikrede. Det skal i den forbindelse fremhæves, at mæglerens vederlag på en gennemsnitsordning med indbetaling af 30.000 kr. om året pr. medarbejder, modtager ca. 600 kr., eller omkring 10 % af de samlede administrationsomkostninger, der består af den direkte omkostningsbelastning, af (uoplyste) kick back provisioner til pensionsselskabet, af (uoplyste) driftsherretillæg samt af gebyrer mv.

Lovudkastet giver ganske vist mulighed for at oplysningsforpligtelsen kan foretages af pensionsselskabet, som har registreret de nødvendige oplysninger, og som derfor kan specificere mæglerens vederlag på den årlige pensionsopgørelse til den forsikrede, men det er ikke en selvfølge, at alle pensionsselskaber vil påtage sig opgaven frivilligt og slet ikke en selvfølge, at alle mæglere vil kunne få adgang til denne løsning i pensionsselskaberne.

Hvis mindre mæglervirksomheder ikke kan opnå de fornødne aftaler med pensionsselskaberne om dette spørgsmål, må de trække sig ud af pensionsmarkedet, fordi kravene til IT-investeringer bliver for store og for resursekrævende, og det vil derfor betyde, at et stort antal mæglervirksomheder må opgive fortsat drift. Vi skal i den forbindelse gøre opmærksom på, at et sådant IT system ikke bare skal kommunikere med ét andet system – det skal kunne kommunikere med alle pensionsselskaberne og dermed være i stand til at håndtere alle pensionsselskabernes forskellige beregningsmetoder.

Hvis et sådant system overhovedet kan udvikles, vil udviklingstiden mindst være 3 år og omkostningerne meget betydelige.

At disse problemer i realiteten er forudset af Finanstilsynet fremgår flere steder i lovbemærkningerne, og det forekommer derfor FMF forunderligt, at Finanstilsynet alligevel

foreslår sådanne unødige administrative belastninger, navnlig i lyset i den af regeringen fastlagte erhvervspolitik.

FMF skal derfor endnu engang *henstille*, at der skabes forpligtelse for pensionselskaberne til at varetage orienteringen, såfremt det fastholdes, at sådan løbende orientering skal finde sted.

Ad 2 – Anvendelse af udenlandske forsikringselskaber.

Benyttelsen af udenlandske forsikringselskaber må opdeles i 2 kategorier, dels de selskaber, som har filialer eller lignende i Danmark, og dels de selskaber, som ikke har tilknytning til Danmark, men som befinder sig i markeder, der er vigtige for placering af særlige risici, som ikke kan etableres i danske selskaber, eller hvor danske virksomheder kan opnå gunstigere betingelserne end i Danmark.

For så vidt angår udenlandske selskaber på det danske marked bemærkes, at disse aktører opererer med tværgående - og globalt anvendte - systemer, hvor provisionerne er indregnet i præmierne. Såfremt et provisionsforbud indføres i Danmark, vil præmierne ikke blive nedsat, fordi det danske marked er for lille til at bære de nødvendige systemændringer. De udenlandske selskaber er stærkt konkurrenceskabende i Danmark, og et provisionsforbud vil derfor føre til nedsættelse af konkurrencen og en fordyrelse for kunderne, der kommer til at betale mæglervederlaget 2 gange på grund af manglende dekort.

Et alternativ til provisionsforbudet kunne være en genindførelse af den skriftlige oplysningsforpligtelse eller en forpligtelse fra mægleren til at modregne eventuelle provisioner i det mellem kunden og mægleren aftalte vederlag.

Med hensyn til mæglernes benyttelse af udenlandske forsikringsmarkeder, skal vi pege på, at provisionsforbudet navnlig vil være problematisk, når den dækning, kunden har behov for, ikke er til rådighed blandt danske selskaber eller udenlandske selskaber med danske filialer. FMF finder det særlig bemærkelsesværdigt, at der foretages et lovinitiativ, som går direkte imod globaliseringen, som det politiske miljø i Danmark i alle andre sammenhænge ønsker udnyttet bedst muligt. Ved at afskære mæglerne fra at benytte et system, der er indarbejdet over hele verden gennem århundreder, får danske forsikringselskaber så at sige frit spil på bekostning af kunderne, og en udvikling i denne retning forekommer derfor særlig bemærkelsesværdig, hvis der samtidig er ønske om størst mulig konkurrence.

FMF skal derfor *henstille*, at provisionsforbudet opgives for så vidt angår placering af dansk forretning i udenlandske selskaber.

Ad 3 – Provisionsforbudets indenlandske konsekvenser.

I debatten om mæglerens aflønning har det været fremført, at den, der bestiller mæglerens ydelser, selv – og ikke forsikringsselskabet – må betale herfor. Argumentet bygger imidlertid på en misforståelse, idet mæglerens provision udgår af den præmie, kunden betaler, og hvori forsikringsselskabet har indkalkuleret mæglerens vederlag.

Ved gennemførelse af et provisionsforbud bør det derfor sikres, at de indregnede omkostninger, der svarer til mæglerens ydelser, tilfalder kunderne, idet der ellers vil ske en subsidiering af de ikke mæglerbetjente kunder, medens de mæglerbetjente kunder kommer til at betale den samme ydelse 2 gange.

Det kan ikke påregnes, at pensionselskaberne frivilligt indfører et sådant nettopræmiesystem, hvis det overhovedet teknisk kan lade sig gøre. Erfaringerne i forbindelse med skadeforsikring understøtter dette synspunkt. De væsentligste skadeforsikringsselskaber indførte som bekendt for nogle år siden et nettopræmiesystem, og mæglererhvervet fremhævede allerede dengang, at ændringen af forsikringsselskaberne ville blive brugt til maskerede præmieforhøjelser på den måde, at den i præmierne indregnede provision ikke blev fratrukket i fuldt omfang. De forløbne år har vist, at denne forudsigelse i rigt mål er opfyldt, og situationen er oven i købet således, at et stort antal mæglere – navnlig de mindre mæglervirksomheder – end ikke kan opnå en nettopræmie med dekort for forsikringsselskabets sparede omkostninger.

FMF skal derfor *henstille*, at det ved indførelse af et eventuelt provisionsforbud tilsikres, at forsikringsselskaberne generelt bliver forpligtet til – ud over deres normale bruttopræmier – at stille produkter med nettopræmier til rådighed for mæglermarkedet. Produkter med nettopræmier adskiller sig fra bruttoprodukter derved, at forsikringsselskabet sparer distributions- og serviceydelser, som i stedet varetages af mægleren, og disse produkter bør forsikringsselskaberne pligtmæssigt levere, hvis produktet i øvrigt er sædvanlig forretning for selskabet, og der ikke foreligger særlige omstændigheder i forbindelse med den konkrete risiko.

Spørgsmålet henhører muligvis under de konkurrenceretlige regler om leveringsnægtelse, og FMF vil derfor sideløbende forfølge dette spørgsmål overfor konkurrencemyndighederne.

Ad 4 – Finansieringsordning vedrørende etableringsomkostninger i pension.

FMF kan generelt tilslutte sig forslaget om, at det mellem kunden og mægleren aftalte vederlag til mægleren opkræves af forsikringssselskabet. Dette bør dog være en pligtmæssig opgave for forsikringssselskaberne, såfremt kunden anmoder derom.

Med hensyn til etableringsomkostningerne tilbagestår imidlertid den forskelsbehandling, som den foreslåede låneordning medfører i forhold til de kunder, der betjenes direkte af pensionsselskabets assurandører. Disse direkte betjente kunder skal ikke optage lån, der dækker udgifterne til etablering og implementering af en pensionsordning, og de vil derfor kunne flytte deres pensionsordning på et hvilket som helst tidspunkt og efterlade regningen til de tilbageværende, hvoraf mæglerkunderne oven i købet kommer til at betale etableringsvederlaget 2 gange, hvis de ikke får dekort i en eller anden form, jfr. ovenfor om nettopræmier.

Hvis de 2 kundegrupper ikke stilles lige, betyder det, at konkurrencen reduceres ganske væsentligt, idet kunder, der selv skal betale etableringsomkostningerne via lån fra pensionsselskabet, vil være stavnsbundne indtil omkostningerne – via den løbende afskrivning – er tilbagebetalt. Som nævnt er de direkte betjente kunder derimod frit stillet i forhold til selskabsskift. En sådan situation vil efter FMF's opfattelse være direkte i strid med de anbefalinger, der i sin tid blev fremlagt af Bremer-udvalget i rapport om "Større valgfrihed i pensionsopsparingen".

Som tidligere påpeget vil den pågældende forskelsbehandling også være i strid med det af Finanstilsynet fastlagte kontributionsprincip, hvorefter der "ikke (må) ske en omfordeling af betydelig økonomisk størrelse mellem forsikringerne udover, hvad der følger af de risikodækninger, der indgår i forsikringerne".

FMF skal derfor *henstille*, at forsikringssselskaberne pålægges at oprette en udlægskonto for etableringsomkostningerne for så vidt angår begge kundegrupper, således at disse udlæg hvert år/hver måned nedskrives, og således at der skal ske tilbagebetaling af saldoen, såfremt ordningen flyttes inden fuld afskrivning har fundet sted. Det bemærkes i den forbindelse, at etableringsomkostningerne principielt vedrører de enkelte policeejere, hvorfor udlægskontoen i givet fald skal optages pr. police og ikke for virksomheden som helhed.

En ændring på dette område vil - uanset modelvalg - medføre nedsættelse af mobiliteten, hvilket som nævnt er i strid bl.a. med Bremer-udvalgets anbefalinger. Bedst ville være, at det mellem kunden og mægleren aftalte vederlag, blev indeholdt i præmien eller alternativt, at præmien blev nedsat med det aftalte vederlag. Herved kunne mobiliteten bevares.

-----o-0-o-----

FMF står naturligvis til rådighed, såfremt Finanstilsynet måtte ønske yderligere oplysninger eller kommentarer.

Nærværende skrivelse, der samtidig hermed i kopi er tilstillet Folketingets Erhvervsudvalg, fremsendes såvel pr. mail som med almindelig post.

Med venlig hilsen
FORSIRKINGSMÆGLERFORENINGEN I DANMARK

Flemming Kosakewitsch
direktør